

бодятъ славянскитѣ народи отъ много заблуди на западната и на източната черква. Тѣзи вдѣхновени отъ истината мже били доказали, че всички славянски народи, вече по общата си природа, естествено принадлежатъ не на това или онова чуждо християнско вѣроизповѣдане, а на „своята славянска черква, на своя езикъ и на своята народностъ“. И въ името на това ново разбиране се били стекли на 7 юлий 1863 г. въ Велеградъ, гдето е действувалъ нѣкога св. Методий, толкова делегати отъ славянскитѣ земи, еднакво и отъ брѣговетѣ на Висла и отъ тия на Адриатика, както и отъ земитѣ по долния Дунавъ, гдето още владѣе полумесецътъ . . .

Селимински е получилъ за мисията си пълномощно писмо отъ Браилската българска община, което носи дата 23 априль 1863 г. и подписитѣ на първенцитѣ П. Симовъ, Т. Райновъ, М. Поповичъ и др. Това писмо било предадено на председателя на комитета Владиславъ Ригеръ въ Прага на 30 априль. „То направи, бележи Селимински наскоро, толкова благоприятно впечатление между нашитѣ братя славяни, щото не мога да изразя това съ думи“. И на браилци, подъ дата 26 май с. г., отъ Парижъ, той описва приема и пътуването си на Западъ. Именно, щомъ пристигналъ на 30 априль въ Прага, веднага се явилъ при председателя на юбилейния комитетъ и врѣчилъ следъ една кратка речъ писмото си, преведено отъ Василь Стояновъ. „Една такава мисия, почти неочаквана за чехитѣ, отъ страна на българския народъ, и едно таково писмо, просто по стилъ, но съ дълбоко значение за нашитѣ братя чехи, . . . наелектризира душитѣ на членоветѣ на комитета, които се изпълниха съ такава симпатия къмъ българския народъ, щото това разбирамъ и чувствувамъ, но не мога да го изкажа“. Трѣбва да съжаляваме, че Селимински пропуска да ни съобщи нѣщо повече върху видѣно и преживѣно тогава, тѣй важно за развоя на културнитѣ връзки между чехи и българи. Прави ни впечатление само голѣмата мнителностъ на Селимински, да не би при този избликъ на симпатии къмъ българитѣ да пострада нѣщо народътъ ни отъ враговетѣ на славянството. И тъкмо за да предвари такава възможностъ, той замолва председателя да го счита като „простъ, неизвестенъ пътникъ“. Между това, понеже до 7 юлий и 20 августъ, когато щѣли да станатъ последователно празниците въ Велеградъ и Прага, имало доста